

[Laurits Pedersen.]

om, hvorledes vi skulde opføre os i Fremtiden for at kunne faa nogen Indflydelse. Maaske er vi taknemmelige for saadanne gode Raad, skønt jeg endnu ikke har hørt nogen udtrykke sin Taknemmelighed. Jeg tænker jo ogsaa nok, at vi selv finder paa vor Opførelse, men bortset herfra er der i Virkeligheden ikke stor Mening i, at det store Parti, som vilde have Magten og Ansvar, en Uge efter at det har faaet den, vil give os gode Raad. Lad os se, hvorledes de spiller ud, saa skal vi nok vide at tage vor Stilling til de forskellige Spørgsmaal.

Men det interessanteste for mig var, at da det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch omtalte hele den økonomiske Situation og de gennemgribende Love, vi har faaet angaaende Valutaordningen, fremhævede det ærede Medlem, at der var Forskel paa, om man tænker privatøkonomisk eller nationaløkonomisk i disse Spørgsmaal; jeg kunde have Lyst til at tilføje et tredje, nemlig om man tænker fagforeningsøkonomisk. Det er meget rigtigt, at hvis man tænker paa anden Maade i disse Spørgsmaal end rent nationaløkonomisk eller samfundsmæssigt, saa er man for indsnævret. Og naar vi kommer til Spørgsmaalet om disse Tillægskontingenter, som vi i de sidste Dage har hørt saa meget om, vil jeg gerne sige, at dem har den almindelig jævne Mand en meget klar Forestilling om, og det er ikke mærkeligt. Dette, at vi afvigte Nytaar blev stillet over for, at Tyskland vilde købe mere, hvad jo i allerhøjeste Grad berører det Erhverv, som er det bærende herhjemme, hele denne Situation, som opstod Nytaar 1936, og hvorved denne Mulighed fremkom, blev jo omtalt alle Steder, hvor Landmænd forsamles, fordi det var en Lysning i hele denne mørke Kriseperiode, at der viste sig en Mulighed for større Afsætning af danske Landbrugsprodukter. Det er da ikke mærkeligt, at disse Mennesker ved, hvad der har fundet Sted paa dette Omraade. Befolkningen kender udmærket, hvad der er sket. Vi ved jo, at efter at Følgerne af ændrede Forhold i Udlandet kom over os, har Danmark i væsentlig Grad lukket for Import af Varer, som vi hidtil har indført, ogsaa fra vort sydlige Naboland. Det ærede Medlem ved udmærket, at disse mange Tusinde Grupper af Varer, som vi før i Tiden købte fra Tyskland, har man herhjemme nu fremledet Industrier til at producere. Ethvert Menneske, der har nogen som helst Forbindelse med Handelsstanden og Industrien, kender disse Ting

og ved, hvad der er foregaaet. De ved, at Folk, som ønsker at indføre Varer fra Tyskland og indgiver Begæring derom, faar deres Beløb nedskaaret til det minimale. Enhver ved jo ogsaa, hvad der fandt Sted, da disse raske eller hurtige Valutaattester skulde indkaldes; det ved man gennem de Forbindelser, man har med Handelsstanden og med store Organisationer, der køber vigtige Varekvanta hjem. Jeg kan som Eksempel nævne, at en Organisation, der indgav Begæring om hurtige Valutaattester, som var til kontant Betaling, til et Beløb af ca. 3 Mill. Kr., fik dem nedskaaret til langt under 1 Mill. Kr. Hvilke var disse Varer? Var det ikke Varer, der kunde bruges herhjemme? Jeg kender hver eneste Position, og jeg ved, at det var Varer, som kunde sælges øjeblikkelig herhjemme, Varer, som man havde stor Mangel paa. Der var store Kvanta af Isenkram, Trikotagevarer, Konfektionsvarer og mange andre Ting imellem. Derfor kan det ikke nytte, at man vil bilde Befolkningen ind, at Regeringen var i en Tvangssituation, det kan ikke hjælpe Regeringen, at den siger, det var umuligt at skabe Salg af Landbrugets Færdigvarer: Smør, Flæsk og Æg gennem Køb af tyske Færdigvarer, for det var meget vel muligt.

Der er ingen som helst Grund til at sætte dette Forhold op i et højere Plan, hvor man holder lange Taler, som fordunkler det hele. Det er slet ikke svært for den jævne Mand at tage Stilling til dette Spørgsmaal. Den jævne Mand kan let forstaa, at hvis man fortsat vil benytte det Produktionsapparat, man har i Landbruget, hvis man fortsat vil fremme Udstykningen herhjemme, vil give Jord til de indeklemte Husmandsbrug o. s. v., ja, saa er det givet, at man ikke fortsat kan lukke for Indførsel af disse færdige Varer, som er en Betingelse for vor Handel. Disse Problemer stiller sig ikke nær saa vanskeligt for den jævne Vælger, som de tilsyneladende gør det herinde. Jeg vil gøre den ærede Ordfører for Socialdemokratiet opmærksom paa, at man skal hverken tale privatøkonomisk eller fagforeningsøkonomisk om disse Spørgsmaal, men samfundsmæssigt, og til vor Tilfredshed ser vi da ogsaa, at naar Regeringen fra denne Talerstol skal give Udtryk for, hvad der er det samfundsmæssigt, nationaløkonomisk rigtige i dette Land, ja, saa maa den tale paa denne Linie: i videst mulig Udstrækning skaffe Afsætning for vor naturlige Produktion og ikke lægge Hindringer i Vejen for at faa andre Varer ind i Bytte med den.